

Історія Софії Коваль, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Захисниця року»

Коваль Софія Сергіївна народилася і виросла в мирному містечку Слов'янськ Донецької області, де завжди були важливими такі принципи, як гідність, сміливість та допомога ближньому. Саме ці якості стали основою її вибору професії – стати поліціанткою, захищати людей і не допустити жодного зла на своїй землі. Після закінчення школи вирішила пов'язати своє життя з правоохоронною діяльністю. Однак її шлях до цієї мети не почався відразу, адже Софія розуміла, що для того, щоб бути справжнім захисником, їй потрібно не лише мати силу волі та відвагу, але й здобути знання, які допоможуть рятувати життя в найскладніших ситуаціях.

У 2012 році Софія закінчила Горлівський медичний коледж, де 5 років свого життя присвятила медицині. Ці роки в медичній сфері стали не лише професійним, а й особистим випробуванням, адже Софія навчилася залишатися спокійною і рішучою навіть у найскладніших ситуаціях, коли від кожної секунди залежить людське життя.

Здобувши важливий досвід у наданні першої медичної допомоги у 2018 році Софія вступила до лав Національної поліції України. З самого початку свого професійного шляху вона обрала складний, але важливий напрямок – службу в поліції на сході України, в Донецькій області, де щодня перед правоохоронцями стояли не тільки стандартні завдання, але й особливі виклики, пов'язані з вторгненням російськими загонами у 2014 році на Донеччині та підвищеною небезпекою. Спочатку вона працювала в різних підрозділах поліції, де здобувала неоціненний досвід, але її мрія стати офіцером і отримати вищий рівень відповідальності та можливостей для професійного розвитку залишалася незмінною, тому у 2021 році закінчивши Харківський національний університет внутрішніх справ отримала офіцерське звання. Згодом була призначена на посаду начальника сектору дізнання відділу поліції № 3 Краматорського районного управління поліції ГУНП в Донецькій області.

Справжнім випробуванням для Софії стала війна, яка почалася 24 лютого 2022 року з повномасштабним вторгненням росії в Україну. Для багатьох громадян це стало шоком і трагедією, для багатьох – моментом вибору: покинути рідну

землю чи залишитися і боротися за Батьківщину. Софія, не зрадивши присягу, залишилася служити у рідній Донецькій області, у самому серці боротьби за незалежність України у місті Лиман – одному з найбільш важливих і стратегічних міст, що опинилось на лінії фронту. Під час інтенсивних бойових дій, коли місто було обстріляне, а ситуація ставала дедалі більш критичною, Софія була на передовій, виконуючи свої обов'язки, забезпечуючи правопорядок і надаючи допомогу місцевим жителям. Брала участь у розслідуванні воєнних злочинів, а також допомагала мирним жителям, що постраждали від бойових дій, надаючи їм необхідну підтримку. У важких умовах, під постійними обстрілами й загрозою життю, вона виконувала свою роботу з відданістю і гідністю, намагаючись забезпечити правосуддя навіть в умовах воєнного часу.

«Того дня в Лимані обстріли були настільки інтенсивними, що не було жодної можливості уникнути небезпеки. Я працювала разом зі своїми колегами, намагаючись забезпечити правопорядок в умовах постійної небезпеки. Ми були на місці, на лінії вогню, на території, де важливіше було не тільки зберігати спокій, а й діяти миттєво, бо кожна секунда могла стати вирішальною. Обстріли в Лимані були звичним явищем – ракети, снаряди, розриви, які змішувалися з шумом, пилом і запахом вибухівки. Того дня, коли почався черговий обстріл, я була у зоні, де працювали наші патрулі. Раптом ми почули потужний вибух зовсім поруч. Земля під ногами здригнулася, а в повітрі рознісся клубок пилу та вогню. Я одразу розуміла – нам необхідно діяти швидко. Коли пил осів, я побачила, що з одного з будинків вийшов чоловік, він йшов з явними труднощами, я одразу зрозуміла – він поранений. Його обличчя було заповнене болем і страхом. Я кинулася до нього разом з моїм колегою. Ми одразу перевірили, що з ним сталося. Сколкове поранення в руку, сильно забите обличчя – він був у шоковому стані. Тим часом обстріли продовжувалися, і не було часу на роздуми. Я не могла залишити людину в такому стані, адже це могло коштувати йому життя. Ми вирішили якнайшвидше дістати його до безпечного місця. Але шлях до найближчого укриття був небезпечним, адже навколо все ще лунали вибухи. Ми підтримували чоловіка, намагалися заспокоїти, хоч це було нелегко. Я не могла дозволити собі проявити страх, бо розуміла: якщо я буду турбуватись, це передасться йому. Треба було діяти, перетинаючи лінію обстрілу, надала першу медичну допомогу, довели чоловіка до лікарні, на щастя йому встигли надати медичну допомогу. Рятувати людей під шквальним вогнем, стало для мене не просто роботою – це покликання, виконання своєї присяги, яку я склала, вступаючи до лав Національної поліції України. Це не просто слова, а бути готовим до того, щоб рятувати людей у будь-яких умовах, навіть під обстрілом. Цей випадок у Лимані став ще одним важливим уроком для мене – уроком служіння та самовідданості. Кожен день, кожен обстріл, кожна рятувальна операція стають для нас перевіркою на стійкість, але також вони дають можливість бути частиною великої мети – захистити людей, відновити мир на нашій землі.

Кожен раз я намагаюся зробити все можливе, аби хоч чись життя стало трохи безпечнішим в цей страшний час.»

Загалом, її життєвий шлях – це історія самовідданості, стійкості та безстрашності. Це історія жінки, яка, попри всі труднощі та випробування, не відступила від свого покликання служити Українському народові, бути захисником і гарантом справедливості.

Софія Коваль – яскравий приклад того, як жінки можуть бути не тільки носіями миру, а й воїнами, які готові боротися за свою Батьківщину до кінця.